

BỂ DÂU

Tạ Quang Khôi

Chương 4

Mẹ con Vân Dao được đi định cư vào giữa tháng chạp dương lịch. Thoạt tiên, người ta đưa ba mẹ con nàng cùng nhiều người đi định cư khác tới trại chuyển tiếp ở Singapore để chờ đợi chuyến bay và làm thủ tục. Một tuần ở đảo này, nàng đưa các con đi mua sắm và thăm thành phố. Điều làm nàng chú ý nhất là thành phố quá sạch, khác hẳn với Saigon đầy rác rưởi. Ngoài ra, hàng hóa ở đây rẻ không ngờ, nên nàng đã mua nhiều thứ để dùng ở Mỹ.

Cuối cùng những người đi Mỹ được chuyển qua Nhật bằng máy bay. Rồi từ Nhật vượt Thái Bình dương sang Mỹ đúng vào dịp lễ Giáng Sinh. Sau hơn chín tiếng bay, ba mẹ con Vân Dao tới một phi trường ở phía Bắc tiểu bang California. Nhưng đó cũng chưa phải là nơi đến cuối cùng của nàng. Nhân viên sở di trú cho biết mẹ con nàng sẽ phải đáp một chuyến máy bay khác để tới một tiểu bang phía Bắc. Điều này nàng đã biết từ trước vì trên giấy tờ đã ghi rõ như vậy. Ba mẹ con nàng được một gia đình người Mỹ ở thành phố Seattle, tiểu bang Washington, bảo trợ. Chuyến bay thứ hai chỉ lâu chừng hơn một tiếng nhưng cũng làm nàng mệt nhiều hơn. Người bảo trợ là vợ chồng ông bà Mỹ già đã về hưu, nhưng hôm ra đón mẹ con Vân Dao ở phi trường SeaTac, lại có tới sáu người, kể cả hai người con và dâu, rể của ông bà. Vừa thoát gặp nàng, họ đã có cảm tình ngay. Dù mệt mỏi sau hai chuyến bay liên tiếp, nàng vẫn cố gắng tươi tỉnh để chào đón gia đình bảo trợ. Nụ cười tươi và duyên dáng của nàng đã chinh phục được tất cả mọi người ngay. Tiếng Anh bập bẹ của nàng, nhưng khá đúng giọng, cũng khiến mọi người cảm thấy gần gũi hơn. Trên đường về nhà, ba mẹ con nàng ngồi chung xe với hai ông bà già. Nàng biết tên ông bà, theo giấy tờ bảo lãnh, là James và Elizabeth Williams.

Khi ra khỏi phi trường, mặt trời đã đứng bóng. Ông James đề nghị đi ăn trưa trước khi về nhà. Vân Dao mệt lắm, muốn được nghỉ ngơi, nhưng không dám trái lời. Lần đầu tiên được ăn những món đặc biệt Mỹ, nàng cũng thấy lạ miệng và ngon. Về nhà, ba mẹ con nàng được ông bà Williams dành cho hai phòng ngủ, đều có nhà tắm riêng. Nhưng vì chưa quen ở riêng một phòng, Phong, con trai nàng, vẫn tạm ở chung với mẹ và em gái. Khi bà Williams vừa ra khỏi phòng, ba mẹ con nàng vội vàng lên giường ngủ ngay.

Những ngày tiếp theo, bà Williams sốt sắng lo mọi việc cho mẹ con Vân Dao. Bà đưa đi mua quần áo mới và một số vật dụng trong nhà, xin học cho hai đứa nhỏ... Vân Dao rất cảm động thấy bà có nhiều cảm tình với nàng. Bà nói thẳng là bà coi nàng như con gái và hai đứa nhỏ là cháu ngoại. Con trai và con gái bà đã có gia đình từ lâu, nhưng chưa ai chịu có con. Sự nồng nhiệt của bà đã làm nàng rất vui nhưng cũng khiến nàng khó nghĩ.

Ngay từ khi rời khỏi trại tỵ nạn, nàng đã tính đến việc dọn về ở chung với Chánh. Bây giờ mới chân ướt chân ráo đến nhà người ta, lại được đối xử quá nồng hậu mà đã định bỏ đi thì thật là bội bạc. Vì thế nàng lần lữa chưa viết thư ngay cho Chánh dù biết ông rất mong tin nàng. Trước khi rời Galang, nàng nhận được thư của ông cho biết ông đã tạm ổn định. Bây giờ đã đi học Anh văn để rồi sẽ học lại ngành thuốc. Ông mong sớm được gặp nàng và dặn nàng phải liên lạc ngay với ông khi tới Mỹ. Hai đứa con nàng cũng có nhiều cảm tình với bà Williams. Sau mấy buổi đi học, chúng đã gọi bà là «grandma». Bà tỏ vẻ rất vui nên càng cưng chiều chúng hơn. Khi chỉ có ba mẹ con, nàng hỏi nhỏ chúng tại sao lại đổi cách xưng hô như vậy. Chúng cho biết các bạn học trong trường đều coi bà là bà ngoại của chúng nên gọi thế cho tiện. Nàng đành chỉ cười xòa nhưng càng thấy mình ở thế kẹt. Bà Williams cũng đã bảo nàng đừng gọi bà là «bà Williams» nữa vì có vẻ xa cách quá. Nàng có thể chỉ gọi tên bà cho thân mật. Nàng không thích gọi bà là «Liz» trống không vì có vẻ hỗn hào mà nàng cũng chưa thể bắt chước các con bà mà gọi «mommy».

Trong khi bà Williams hết lòng lo lắng cho ba mẹ con Vân Dao, ông chồng bà thường vắng nhà, chỉ có mặt vào bữa cơm tối. Bà Williams cho biết chồng bà hàng ngày vẫn đến một câu lạc bộ gặp các bạn già, hoặc chơi bài hoặc chơi dã cầu nếu đẹp trời. Về tuổi tác, ông bà cũng suýt soát tuổi ông bà Hai, cha mẹ của nàng. Nếu nàng gọi ông bà là «daddy» và «mommy» cũng không có gì quá đáng. Chỉ có điều nàng chưa quen gọi người khác là cha mẹ. Đối với nàng, chỉ có ông bà Hai mới là cha mẹ thôi.

Phân vân mãi, cuối cùng Vân Dao cũng phải gửi thư cho Chánh, sau hai tuần ở Mỹ. Trong thư, nàng kể rõ nỗi khó xử của nàng đối với gia đình người bảo trợ. Giá ông bà Williams không tốt thì nàng có bỏ đi cũng không ai trách được mà lương tâm cũng không bị dày vò. Nàng hỏi ý kiến Chánh phải làm gì cho hợp lý hợp tình? Năm hôm sau, nàng nhận được thư trả lời của Chánh. Ông không đồng ý với nàng, vì cho rằng Mỹ là một nước tự do, mình muốn làm gì cũng được, miễn không vi phạm luật pháp. Ông khuyên nàng không nên quá nặng tình cảm mà để lỡ việc của mình. Nàng có thể thẳng thắn trình bày cho ông bà Williams biết nàng cần phải dọn về ở chung với ông để tạo dựng một gia đình.

Thư của Chánh càng khiến nàng phân vân hơn. Nàng rất muốn lập gia đình với ông vì nàng đã yêu ông tha thiết, nhưng nàng vẫn thấy bất nhẫn khi nghĩ tới vợ con ông. Nàng nhớ tới lời cha nàng hỏi nàng đang yêu Phước và tính việc hôn nhân: «*Yêu thương thuộc về tình cảm, hôn nhân là vấn đề của lý trí. Đã có không thiếu gì cặp lấy nhau vì tình mà tan vỡ lệ hơn những cặp do cha mẹ định đoạt.*» Nhờ lời khuyên này, nàng đã sống rất hạnh phúc với Phước. Bây giờ, đối với Chánh, nàng thật khó nghĩ. Nhưng cân nhắc giữa tình yêu và ơn huệ, nàng thấy tình yêu nặng hơn. Không những thế, chính Chánh cũng giúp đỡ nàng nhiều khi nàng mới tới trại tỵ nạn. Nhờ ông, nàng đã ra khỏi tình trạng rối loạn tâm thần một cách nhanh chóng. Đối với ông bà Williams, ân nghĩa chưa nặng, chỉ có sự sốt sắng giúp đỡ của bà lúc đầu khiến nàng rất cảm động. Suy đi tính lại kỹ, nàng quyết định phải nói chuyện với bà Williams càng sớm càng tốt.

Ngày buổi tối hôm đó, sau bữa cơm, Vân Dao ấp úng xin phép ông bà bảo trợ để nàng đưa hai con đến tiểu bang khác sống với người yêu là Chánh. Thột đầu, bà Williams tỏ vẻ ngạc nhiên và thất vọng, nhưng chỉ một lát sau đó, bà lấy lại bình tĩnh gượng vui vẻ cho biết nàng có toàn quyền tự do, muốn đi đâu hay ở đâu. Tuy nhiên, bà cũng rất buồn khi phải xa ba mẹ con nàng mà bà đã coi như con và cháu, nhưng hạnh phúc của cá nhân nàng là quan trọng hơn hết, chỉ yêu cầu nàng giữ liên lạc với ông bà để, nếu cần, ông bà vẫn sẵn sàng giúp đỡ. Trong khi đó, ông Williams vẫn im lặng ngồi ăn, không có ý kiến gì.

Vân Dao rất cảm động vì những lời chân tình ấy. Nàng muốn cảm ơn bà mà nghẹn ngào không nói nên lời. Nước mắt lưng tròng, nàng nắm hai tay bà rất lâu, rồi áp úng:

- Con...con xin được coi ông bà là cha mẹ con...Từ nay con kêu daddy và mommy...

Bà Williams cũng nắm lấy hai tay nàng, vui vẻ nói:

- Ngay từ khi mới gặp, ta đã coi con như con gái ta rồi. Con hãy nhớ rằng nhà này là nhà của con, con muốn trở về lúc nào cũng được.

Vân Dao không ngờ bà lại có nhiều cảm tình với nàng như vậy nên rất cảm động, nhìn bà bằng đôi mắt long lanh ướt mà không nói nên lời. Buổi tối hôm đó, nàng gọi cho Chánh để báo tin ba mẹ con nàng sẽ tới với ông bằng đường bộ vì không đủ khả năng mua vé máy bay. Ông vui lắm, tất nhiên, đòi gửi tiền cho nàng di chuyển bằng đường hàng không. Nhưng nàng nhất định từ chối, viện cớ ông nên để dành lo nhiều việc khác trong tương lai.

Hôm sau, nàng nhờ bà Williams đưa đi mấy nơi. Thứ nhất, nàng đến trường để xin thôi học cho hai con, sau đó đến trạm xe Greyhound để hỏi về chuyến đi xa. Bà Williams ngỡ ý không muốn ba mẹ con nàng đi xe buýt và sẵn sàng mua vé máy bay. Nàng cho bà biết Chánh cũng có ý định đó nhưng nàng đã từ chối. Ngoài ra, nàng cũng muốn xem phong cảnh nước Mỹ, nhất là vùng sa mạc.

Chuyến viễn hành của ba mẹ con Vân Dao dài bốn ngày và đến nơi vào lúc gần nửa đêm. Chánh đã được báo trước nên đợi sẵn ở bến xe. Ông đưa ba mẹ con nàng vào một tiệm ăn Việt Nam. Chưa bao giờ nàng thấy ngon miệng như bây giờ dù còn mệt ngất ngư sau mấy bữa ngồi xe. Từ ngày sang Mỹ, nàng ăn toàn đồ Mỹ nên món ăn Việt Nam nào cũng thấy ngon lạ lùng. Nàng có cảm tưởng mình chợt trở về Việt Nam. Trong khi đó hai đứa con nàng ăn uống uể oải. Chúng sử dụng đôi đũa một cách khó khăn và vụng về, không như hồi còn ở đảo tỵ nạn. Nàng bỗng thấy việc di chuyển này là đúng và cần thiết. Nhưng thương con, nàng cũng phải gọi thêm bánh mì thịt nguội.

Quá nửa đêm mọi người mới ra xe về nhà. Bây giờ đã hơi tỉnh táo, Vân Dao nhìn Chánh một lúc rồi nói:

- Anh hơi ốm đi, không như hồi còn ở Galang. Anh có bệnh gì không?

Chánh lắc đầu:

- Anh vẫn khỏe mạnh như thường. Nếu có bệnh thì...chỉ là tương tư em mà thôi. Lúc nào cũng nhớ em và chỉ nghĩ đến em.

Nàng cười:

- Việc gì anh phải tán em nữa. Em là của anh rồi mà.
- Vì biết như vậy mới càng nhớ càng mong.

Ngưng một chút, ông tiếp:

- Thiệt ra, đời sống ở Mỹ khó khăn chớ không như mình tưởng. Anh phải vừa đi làm vừa đi học, không lúc nào rảnh...

Vân Dao liền cắt ngang, hỏi đùa:

- Vậy thì còn thì giờ nào anh nhớ em nữa, Có phải là anh nói xạo không?
- Mỗi buổi chiều về nhà lại thấy mình cô đơn, lạnh lẽo quá. Làm sao không nhớ em được.

Chánh cho biết những ngày đầu ông chỉ thuê một phòng trong một căn biệt thự có lối đi riêng. Dù không tiếp xúc với gia đình chủ nhà, ông vẫn cảm thấy đỡ lẻ loi. Khi nghe tin ba mẹ con nàng sắp đi định cư, ông cố gắng thu xếp để thuê riêng một căn trong khu nhà cho thuê, có hai phòng ngủ. Ông phải nhờ người ký chung đơn xin thuê nhà vì khả năng tài chánh chưa hợp lệ. Từ ngày thuê nhà riêng, ông phải làm nhiều giờ hơn để có đủ tiền trang trải mọi chi phí. Vân Dao tỏ vẻ ái ngại và hứa:

- Em sẽ đi làm để phụ anh...

Chánh gạt đi ngay:

- Không, một mình anh lo được. Em cũng cần phải đi học để có thể hội nhập xã hội mới nhanh chóng.
- Thì em cũng vừa đi học vừa đi làm, như anh vậy.

Chánh đành im lặng.

Nhà ở tầng lầu thứ ba, trong khu bình dân nên không có thang máy. Đồ đạc không có nhiều mà cũng phải lên xuống hai lần. Nhà nhỏ nhưng gọn gàng, có hai phòng ngủ, một phòng tắm, nhưng phòng khách chung với phòng ăn nên cũng khá rộng. Trong phòng ngủ của hai đứa nhỏ, Chánh kê hai giường riêng biệt. Tủ quần áo cũng có hai tủ nhỏ. Nhìn lướt qua cách bày biện trong nhà, Vân Dao biết Chánh là người ngăn nắp, chu đáo. Riêng phòng ngủ của hai người, ông trang hoàng như một phòng cô dâu mới về nhà chồng. Vừa mở cửa nhìn vào trong, Vân Dao đã thấy lòng rất vui. Một hứa hẹn thầm kín khiến nàng thoáng nghe rạo rức khắp cơ thể. Hai đứa nhỏ vì mệt quá, vội vàng cởi quần áo, leo lên giường ngủ ngay. Vân Dao cũng mệt nhưng vẫn tắm rửa sạch sẽ rồi mới đi ngủ. Chánh là người tế nhị nên để nàng yên, đem chăn gối ra phòng khách ngủ trên ghế dài.

Gần trưa hôm sau Vân Dao mới thức giấc thì không thấy Chánh đâu. Nàng không khỏi cảm động và mèn phục cách cư xử của ông. Vì thế, nàng càng thấy yêu ông hơn.

Chương 5

Thấm thoát đã hơn nửa năm Vân Dao sống chung với Chánh. Chưa bao giờ nàng thấy cuộc đời tươi đẹp như bây giờ. Chánh rất chiều nàng và lo cho ba mẹ con nàng đầy đủ, dù trong tình trạng tài chánh eo hẹp. Để đáp lại nàng cũng xin đi làm phụ bếp cho một tiệm ăn Việt Nam, đồng thời còn ghi tên ở một trường đại học cộng đồng để trau dồi thêm tiếng Anh. Nàng hy vọng chỉ trong một thời gian ngắn nàng có đủ khả năng xin làm cho một sở Mỹ. Quả nhiên, chưa hết một khóa học nàng đã được nhận vào làm cho một ngân hàng ở trong vùng. Tuy lương không cao nhưng có đủ mọi quyền lợi. Nhờ vậy, nàng có thể ngưng nhận tiền trợ cấp để tự lập. Không những thế, nàng còn giúp Chánh bớt giờ làm việc để tăng giờ học. Dù sống rất hạnh phúc với Chánh, nàng vẫn thúc ông làm giấy tờ bảo lãnh cho vợ con ông. Thấy nàng thúc giục như vậy, ông nửa đùa nửa thật hỏi:

- Em không sợ mất anh sao?

Nàng đáp ngay, không cần suy nghĩ:

- Mất hay còn là do ý muốn của anh, do tình yêu của anh dành cho em, không liên quan gì tới việc bảo lãnh hết. Nếu anh đã hết yêu em thì chị và các cháu ở bên này hay ở Việt Nam em vẫn mất anh. Em muốn anh tròn bổn phận với gia đình, nhất là với các cháu. Dù sao ở Mỹ, tương lai các cháu vẫn tốt đẹp hơn.

Chánh cười:

- Em đúng là một cô giáo có lương tâm.

Nàng trề môi:

- Có lương tâm mà đi cướp chồng người khác?

Chánh liền nghiêm giọng:

- Em chả cướp chồng ai hết. Nếu anh không yêu em, không tỏ tình với em trước, chắc gì mình đã sống với nhau như thế này. Em không nên có mặc cảm.

- Nhưng nếu không có em, anh vẫn thương yêu gia đình. Chị và các cháu vẫn có anh. Như vậy, rõ ràng em đã làm anh quên bổn phận với gia đình...

Chánh lắc đầu:

- Anh chả quên gì hết. Anh vẫn yêu em mà vẫn lo cho gia đình. Hai việc đâu có đối nghịch nhau. Bao giờ lo xong chuyện gia đình, anh sẽ chính thức sống với em.

Vân Dao hỏi đùa:

- Bộ thế này chưa phải là chính thức sao? Anh chưa phải là chồng em sao?

- Anh nói chính thức là mình có giấy tờ hợp pháp...

Vân Dao phì cười, ngắt lời ông:

- Không có giấy tờ hợp pháp thì mình không được quyền ngủ với nhau như mình đã từng làm? Em chả cần biết hợp pháp hay bất hợp pháp gì hết, em chỉ biết em yêu anh, sẵn sàng cho anh tất cả những gì em có...vô điều kiện.

Chánh cảm động nắm lấy tay nàng:

- Điều đó thì anh đã biết rõ từ lâu. Nhưng anh muốn em chính thức là vợ anh. Nước Mỹ là một nước có nhiều chủng tộc, có nhiều văn hóa khác nhau, nên có nhiều tục lệ, phải có luật pháp để có thể duy trì an ninh trật tự công cộng...

Ông chưa nói hết câu, Vân Dao đã phì cười, ngắt lời:

- Bộ em sống với anh như thế này là mất trật tự, an ninh công cộng sao? Cần gì phải hợp thức hóa, cần gì phải có tờ hôn thú để xác nhận tình yêu của mình.

- Anh biết vậy, nhưng anh muốn trước mắt mọi người, em chính thức là vợ anh.

Nàng nhún vai:

- Em không cần bất cứ ai trên cõi đời này, em chỉ biết có anh. Nếu anh đối xử với em không bằng tình vợ chồng thì tờ hôn thú cũng chả có giá trị gì hết. Mình cứ yêu nhau thành thật và đối xử với nhau bằng một mối chân tình, còn ngoài ra, em bất chấp... Em là con người nhân hậu, thế mà cuộc đời em đã gặp quá nhiều bất công, cay đắng. Bây giờ, em muốn sống một cách thoải mái, không ràng buộc, không câu nệ, không tự trói mình trong những điều luật khô khan...

Chánh ngạc nhiên nghe nàng nói một hơi dài, rồi hỏi:

- Sao hôm nay em hùng biện thế? Giá em học luật để làm luật sư thì phải hơn là làm một cô giáo.

Nàng cười:

- Anh tưởng làm cô giáo mà không biết hùng biện sao? Lắm lúc cũng phải nói thao thao để thuyết phục học trò đấy, anh ạ.

- Chẳng hạn như học trò Chánh của em lúc này, phải không?

- Anh mà là học trò của em, em sẽ phạt quì quay mặt vào tường vì tội...không vâng lời. Cho anh...biết thân!

- Vậy thì từ nay anh sẽ không nói tới chuyện hợp thức hóa nữa. Mình cứ sống với nhau một cách tự do, thoải mái, bất chấp dư luận, bất chấp cả những người chung quanh. Như vậy em chịu chưa?

- Tất nhiên là em chịu quá đi ấy chứ.

Hai người vừa cười vừa hôn nhau đắm đuối.

Chương 6

Sau khi trông thấy vợ con Chánh ở phi trường hôm đi đón, Vân Dao liền có nhiều cảm tình với người đàn bà bị nàng cướp chồng. Nàng đã đọc tất cả những giấy tờ liên quan đến bà ta và hai con, nên biết bà tên là Phương, Nguyễn Thị Phương một cách đơn giản và hoàn toàn Việt Nam. Bà không đẹp, nhưng rất có duyên, nhất là miệng cười với lúm đồng tiền bên má trái. Hai hàm răng bà thật đều và trắng như những người Mỹ đã niềng. Nàng bỗng thấy mình có tội. Người đàn bà dễ thương như thế mà nàng nữ phá vỡ hạnh phúc của người ta. Lương tâm nhà giáo của nàng làm nàng khó chịu, bực bội. Nhưng khi nhìn Chánh ôm vợ, nàng cũng khó chịu, bực bội không kém. Bà Chánh tỏ vẻ rất sung sướng được gặp lại chồng. Bà cười nói luôn miệng, không có vẻ mệt mỏi. Trong khi đó, hai đứa con trai của bà đều ủ oải, bơ phờ. Nhìn bà, nàng cũng thấy vui lây, dù lòng vẫn man mác buồn.

Khi vợ chồng Chánh và hai con sắp đi qua chỗ nàng đứng, nàng vội quay mặt đi và bước nhanh vào một tiệm bán báo và đồ kỷ niệm. Sở dĩ nàng phải tránh mặt vì Chánh đã dặn đi dặn lại nàng không nên ra phi trường

vào ngày ông đi đón vợ con. Nhưng nàng tò mò muốn biết mặt bà Chánh. Xem hình, nhất là những hình chụp để làm hồ sơ bảo lãnh, không thể biết rõ được. Bây giờ nàng đã nhìn tận mắt, chỉ đứng cách tình địch có một quãng ngắn. Nhưng có điều lạ là đáng lẽ nàng phải ghen, phải ghét, lại có nhiều cảm tình với bà. Chính nàng cũng nhận thấy mình là người bất thường. Hay nàng chỉ biết ơn và muốn trả ơn Chánh, chứ không thật lòng yêu? Quả thật nàng không biết rõ chính mình nữa.

Khi biết chắc gia đình Chánh đã đi xa, Vân Dao mới dám ra khỏi tiệm. Tuy thế, nàng vẫn cẩn thận nhìn trước ngó sau rồi mới đi về phía bãi đậu xe. Từ phi trường về nhà nàng cũng khá xa, gần một tiếng chạy trên xa lộ. Nghĩ tới căn nhà đang ở, nàng không khỏi buồn vì không có Chánh ở chung. Khi biết chắc ngày vợ con tới Mỹ, Chánh phải thuê nhà khác và dọn đi. Mới đầu Vân Dao nghĩ rằng nàng và hai con nên dời khỏi căn nhà ấy. Nhưng sau khi hai người suy nghĩ và bàn bạc kỹ, đi đến kết luận là Chánh nên đi ở chỗ khác vì hàng xóm từ lâu vẫn nghĩ hai người là vợ chồng, bây giờ lại thấy bà Chánh thay thế Vân Dao, sẽ ngạc nhiên và thắc mắc. Biết đâu chẳng có kẻ hỏi thẳng bà Chánh và nói đến chuyện Vân Dao và hai con nàng ở chung với Chánh. Lúc đó chắc chắn sẽ có nhiều chuyện rắc rối xảy ra. Dù đã có ý định ly dị vợ để chính thức sống với Vân Dao, Chánh cũng không muốn làm bà Chánh buồn khi mới chân ướt chân ráo tới Mỹ. Căn nhà mới của Chánh ở một khu cách nhà Vân Dao đang ở khá xa để khỏi tình cờ gặp lại hàng xóm cũ.

Hai người chỉ tính xa nhau một thời gian ngắn, rồi sau khi giải quyết xong chuyện gia đình, Chánh sẽ lại về ở chung với mẹ con Vân Dao. Bây giờ, nàng không còn muốn như vậy nữa. Nàng muốn trả Chánh về cho gia đình ông, vì bà Chánh xứng đáng được tiếp tục hưởng hạnh phúc sau một thời gian bị ngắt quãng. Nàng không muốn là một kẻ làm người khác đau khổ, vì nàng đã từng trải nhiều đau khổ. Nàng vốn là người hiền lành, chưa bao giờ làm hại bất cứ ai. Nàng đã từng bị người ta hành hạ, điều đứng, nhưng nàng không oán giận vì cho rằng mình đang trả cái nghiệp kiếp trước. Theo sự hiểu biết nông cạn của nàng về đạo Phật thì nghiệp là nợ, mà khi vay nợ thì phải trả cho hết. Bây giờ nếu nàng làm cho bà Chánh và hai con bà đau khổ vì mất chồng, mất cha, thì nàng đã gây thêm một cái nghiệp khác để sẽ phải trả trong những kiếp sau. Kiếp này đã nhiều đau khổ, buồn phiền chưa đáng sợ hay sao mà gây nghiệp chướng cho kiếp sau? Nàng vẫn thầm tự nhủ như vậy. Nhưng lần này nàng sợ nghiệp chướng thì ít mà có cảm tình với mẹ con bà Chánh thì nhiều. Kể cũng là một điều kỳ lạ, vì chẳng ai lại đi thương tình địch cả. Ai thì cũng tìm cách hành hạ hoặc loại trừ tình địch, chỉ có nàng là muốn bênh vực.

Buổi tối, khi đã khá khuya, Chánh gọi điện thoại cho nàng. Ông hỏi thăm nàng và hai đứa nhỏ. Khi ông nói tới chuyện trở về với nàng, nàng ngập ngừng đáp:

- Em...Em nghĩ rằng...chúng ta nên chia tay nhau từ bây giờ...

Chánh liền ngắt lời nàng:

- Cái gì? Em vừa nói cái gì? Chia tay là thế nào? Em có điên không đấy?

Vì đã sửa soạn tinh thần từ trước, nàng bình tĩnh đáp:

- Sáng nay, em đã trông thấy chị ở phi trường và em...em thương chị và hai cháu quá... Vì vậy, em nghĩ rằng chị và các cháu cần có anh ở bên cạnh...

Chánh có giọng hơi bực bội:

- Anh đã dặn em không nên ra phi trường mà.

Nàng thần nhiên nói một cách thật thà:

- Thì em cũng tò mò muốn biết chị thật sự ở ngoài ra sao... Em thấy chị dễ thương quá nên có rất nhiều cảm tình... không nỡ làm chị đau khổ vì mất anh.

Chánh lặng đi một lúc, rồi áp ứng:

- Nhưng...nhưng bây giờ...anh chỉ yêu có em thôi...

- Em yêu anh mà cũng thương chị lắm...

Chánh lại có giọng bực tức:

- Chỉ tại em không nghe lời anh ...

Nàng dịu dàng công nhận:

- Dạ, em có lỗi đã trái lời anh. Nhưng may mà em tò mò, chứ không em sẽ có thể làm một người dễ thương như chị đau khổ.

Có tiếng thở dài ở đầu dây bên kia:

- Em điên rồi!

- Không, em tỉnh lắm, anh à. Vì tình nên em mới biết em đang làm một việc rất phải, rất đúng. Em không thể cướp chồng một người như chị được.

- Em chả cướp chả giết ai hết. Anh yêu em, yêu tha thiết.

- Em cũng biết như vậy và em cũng yêu anh không kém. Nhưng em còn biết thêm một điều nữa là chị cũng yêu anh lắm. Trưa nay, nhìn chị cười với anh và nhìn đôi mắt chị đắm đuối nhìn anh thì em biết chị còn yêu anh lắm.

Ngưng một lát khá lâu, Chánh khẽ thở dài, nói:

- Anh phải gặp em mới được. Lúc nào em rảnh?
- Với anh, lúc nào em cũng rảnh. Nhưng bây giờ thì anh kẹt rồi.
- Anh chả kẹt gì hết. Lúc nào anh muốn đi là đi, muốn về là về... Một tiếng nữa anh sẽ gặp em.
- Dạ, em đợi. Nhưng xin anh lái xe cẩn thận nhé. Đừng vội vàng, hấp tấp quá. Buổi tối vắng vẻ, người ta hay chạy ẩu lắm đó.

Sau khi nói chuyện với Chánh, Vân Dao vội vàng đi tắm. Đó là thói quen của nàng trước mỗi lần ân ái với Chánh. Nàng biết thế nào ông cũng ép nàng phải chiều ông, nhất là khi hai người vừa có chuyện xích mích. Nàng nghĩ rằng sự chiều chuộng không có nghĩa là lại trở về với nhau như trước. Cắt đứt ngay có thể gây nhiều thiệt hại không lường trước được.

Nàng lên giường nằm chờ đợi sẵn vì Chánh sẽ vào thẳng phòng ngủ với nàng. Ông còn giữ chìa khóa nhà nên nàng không phải đợi để mở cửa. Nằm suy nghĩ miên man những chuyện vừa xảy ra trong ngày, nàng ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Nàng chỉ tỉnh dậy khi trời đã sáng rõ, nắng đã lùa qua cửa sổ làm nàng lóa mắt. Phải mất mấy giây nàng mới nhớ lại cuộc hẹn hò với Chánh đêm qua. Nàng ngạc nhiên vì không thấy ông tới. Đèn ở góc phòng vẫn sáng, chứng tỏ nàng đã ngủ quên. Nhìn đồng hồ, thấy đã gần 6 giờ, nàng nhớ ngay đến bữa điếm tâm của hai con, tạm quên đi sự vắng mặt của Chánh. Nàng cho rằng ông đã đổi ý vì bận lo cho vợ con. Nàng chỉ thoáng buồn, không giận, cũng không bực mình.

Khi các con ngồi vào bàn ăn, nàng mở máy truyền hình để coi tin tức. Nhưng nàng cũng không chú ý mấy đến tin tức mà chỉ nói chuyện với hai con về trường học và bạn bè của chúng. Bỗng con Vân Hà nói lớn:

- Má, một người Việt Nam đêm qua bị tai nạn chết trên xa lộ.

Lúc đó nàng mới nhìn vào máy truyền hình. Nhưng nàng chưa kịp nghe lời xướng ngôn viên, thằng Phong đã thốt kêu:

- Người bị nạn tên là Chánh... Có phải bác Chánh mình không, hả má?

Vừa lúc đó, màn hình xuất hiện một bức hình của người bị nạn.

Vân Dao hét lớn "Chánh!" rồi vùng đứng lên, chạy đến sát màn hình coi cho rõ hơn. Khi biết chắc là Chánh, nàng bật khóc. Hai con nàng cũng òa khóc theo. Dù vậy, chúng cũng không quên giờ đi học. Nếu không đón xe buýt nhà trường đúng giờ, đúng địa điểm chúng có thể bị lỡ một buổi học. Trong khi đó, Vân Dao vẫn vừa sụt sùi vừa cố nghe xướng ngôn viên tả lại tai nạn hồi đêm. Chánh bị một người say rượu lạc tay lái, băng qua làn ranh giữa, đụng rất mạnh khiến cả hai cùng chết ngay. Theo cảnh sát, xe của người say rượu chạy quá nhanh, hơn 100 dặm một giờ, trong khi Chánh giữ đúng tốc độ cho phép. Nghe xong, nàng ngồi phệt xuống thảm ôm mặt khóc nghẹn ngào. Nàng tự hỏi có phải nàng đã gián tiếp giết Chánh vì đã cho ông biết ý định cắt đứt của mình? Chính vì ý định đó ông mới hấp tấp nửa đêm đi tìm nàng. Tại sao nàng không chờ đợi dịp nào thuận tiện hơn để thông báo?

Khi cơn xúc động nguôi đi phần nào Vân Dao chợt nhớ tới vợ con của Chánh. Ba người vừa đến Mỹ hôm qua, chưa trọn một ngày, đã phải chịu một cái tang đau đớn. Nàng càng hoảng sợ hơn khi nhận ra rằng ba mẹ con bà không có người giúp đỡ để giải quyết nhiều việc cấp bách, từ đám tang ông Chánh đến các thủ tục mới nhập cảnh. Nàng nghĩ nàng có trách nhiệm phải giúp đỡ bà, dù sao nàng cũng đã ở Mỹ đủ lâu để có thể lo chu đáo mọi chuyện..

Vân Dao phân vân không biết nên tự giới thiệu thế nào với bà Chánh. Sau một hồi suy tính, nàng quyết định cho bà biết nàng là bệnh nhân tâm thần khi đến đảo Galang và đã được ông chữa khỏi. Rồi khi sang Mỹ hai người vẫn liên lạc với nhau. Chỉ đến đó thôi để gây lòng tin của bà. Thật ra, bất cứ ai lúc này đến giúp đỡ, bà Chánh cũng tin hết vì bà và hai con vừa mới chân ướt chân ráo đến Mỹ đã bị bơ vơ.

Khi đã quyết định, Vân Dao gọi điện thoại đến ngân hàng, nơi nàng đang làm việc, để cáo bệnh, xin nghỉ ba ngày liền. Nàng đã đến nhà mới của ông Chánh mấy lần nên thuộc đường. Nàng nghĩ rằng nàng không cần gọi điện thoại trước vì chắc chắn bà Chánh không biết nàng là ai. Khi Vân Dao gõ cửa, chính bà Chánh ra mở.

Tim nàng nhói đau trước vẻ mặt bơ phờ và đôi mắt đỏ hoe của bà. Như vậy là bà đã biết tin chồng chết vì tai nạn đêm qua. Nàng rụt rè tự giới thiệu tên và sự liên hệ giữa nàng với Chánh. Như đã dự tính trước, nàng chỉ cho biết nàng là bệnh nhân cũ của Chánh và coi ông như một ân nhân. Bà ngỡ ngác, lo sợ hỏi nàng muốn gì? Vẻ mặt của bà càng khiến nàng xót xa trong lòng. Nàng liền nắm lấy tay bà, thân mật nói:

- Chị ơi, em đến giúp chị đây...Em biết chị gặp khó khăn nên đánh liều đến làm quen với chị để giúp chị lo mọi việc.

Bà Chánh vẫn có vẻ e ngại, ấp úng hỏi:

- Bà...bà...giúp tôi...làm gì?

Nàng bước hẳn vào nhà, rồi đóng cửa lại. Thấy vẻ hoảng sợ của bà, nàng trấn an:

- Chị đừng lo, em chỉ muốn giúp chị và hai cháu thôi, vì em biết chị mới tới Mỹ hôm qua...Chắc chị đã biết tin anh gặp tai nạn hồi đêm?

- Dạ, sáng nay cảnh sát mới báo cho tôi biết...Nhưng bà...

Vân Dao liền ngắt:

- Chị cứ coi em như em, kêu bằng cô cho thân.

- Nhưng...nhưng...

- Em đã nói chị đừng ngại chi hết, em đến đây với tất cả tấm lòng thành thật và quý mến, không hề có ý xấu nào. Xin chị hiểu cho như vậy.

- Bà...bà...làm tôi khó nghĩ quá.

- Có gì khó nghĩ đâu, chị. Trước kia anh đã giúp em khỏi bệnh, bây giờ em giúp chị trong lúc khó khăn này là bổn phận của em. Chị đừng thắc mắc gì hết. Chị phải để em giúp vì chị đã quen biết ai ở đây đâu. Nhiều chuyện phải lo lắng. Chuyện quan trọng đầu tiên là đám tang của anh, rồi đến những thủ tục cần thiết cho việc định cư của chị và hai cháu.

Nhắc tới cái chết bất ngờ của chồng, bà Chánh lại ôm mặt nức nở khóc. Vân Dao cũng không cầm được nước mắt, nghẹn ngào nói:

- Thôi, chị Phương ạ, chẳng qua tại số cả.

Bà Chánh tỏ vẻ ngạc nhiên, nhìn Vân Dao chăm chăm, hỏi:

- Bà biết tên thật của tôi?

Vân Dao đáp ngay:

- Thì em đã nói với chị là em thân với anh nên khi anh làm giấy tờ bảo lãnh cho chị và hai cháu, em có được đọc. Hôm qua, em cũng ra đón chị ở phi trường mà chị không biết đấy.

Bà Chánh nhìn Vân Dao với vẻ mặt nghi ngờ, định nói gì, nhưng lại thôi. Vân Dao là người tinh ý nên hơi chột dạ trước cái vẻ nghi ngờ ấy. Nhưng nàng làm lơ, nói:

- Bây giờ mình phải bắt tay ngay vào việc mới kíp.

Nói xong, nàng đi thẳng vào phòng ăn ở cạnh bếp, đặt bốp lên bàn ăn như một người đã quen thuộc với căn nhà này. Bà Chánh càng có vẻ ngạc nhiên hơn, nhưng vẫn giữ im lặng.

Chương 7

Vân Dao không ngờ mọi chuyện lại được giải quyết mau lẹ ngoài mong ước của nàng. Sau khi nghe nàng trình bày, một nhân viên sở xã hội liên lạc ngay với cảnh sát để biết thêm tin tức về cái chết của Chánh đêm hôm trước. Ngoài ra, nàng cũng giúp bà Chánh trình mọi giấy tờ bảo lãnh cho sở xã hội cứu xét. Thông cảm hoàn cảnh khó khăn và đau đớn của bà, người ta liền cử một nhân viên lo hết mọi việc, từ đám tang đến việc trợ cấp. Không những thế, ba mẹ con bà còn được nhà nước tài trợ việc mượn nhà. Một người bình thường nếu nộp đơn xin hưởng chương trình này cũng phải chờ đợi ít nhất hai năm. Công ty cho thuê nhà chấp thuận ngay chương trình tài trợ. Người ta cũng lo xin học cho hai con của bà. Như vậy, mọi việc trôi chảy tốt đẹp quá sự mong ước của mọi người. Phải chăng Chánh đã phù hộ cho vợ con? Ông chết bất đắc kỳ tử nên linh thiêng? Nàng không mê tín dị đoan, nhưng cũng phải tin rằng có một sự giúp đỡ thần bí nào đó. Mới đầu nàng dự tính sẽ phải xin nghỉ làm thêm một tuần sau ba ngày cáo bệnh. Nhưng chỉ mới hai hôm, sở xã hội đã cử người phụ trách mọi việc giúp bà Chánh. Rất may là trước khi đi Mỹ, ba mẹ con bà đã ráo riết học tiếng Anh. Vì thế, bà có thể tạm nói chuyện với nhân viên sở xã hội. Thỉnh thoảng mới phải bút đàm. Trước năm 1975, bà là một dược sĩ nên vốn hiểu biết của bà về sinh ngữ cũng tương đối cao.

Bà Chánh quyết định hỏa thiêu xác chồng, rồi đem tro cốt gửi ở một ngôi chùa Việt Nam trong vùng. Khi mọi việc đã xong xuôi, bà hỏi ý Vân Dao về việc đi học để lấy lại bằng dược sĩ. Nàng nồng nhiệt tán thành ý kiến này. Bây giờ hai người đã trở thành một đôi bạn khá thân. Có chuyện gì bà cũng hỏi ý kiến và bàn với Vân Dao. Mới đầu bà còn gọi nàng bằng chị, nhưng nàng cho biết tuổi nàng chỉ đáng là em thôi nên coi bà như chị. Một hôm, bà chợt hỏi:

- Cô với nhà tôi liên hệ với nhau thế nào? Có người nói với tôi...cô và nhà tôi...ở chung một nhà. Có đúng không?

Vì đã đề phòng và sửa soạn trước, nàng bình tĩnh kể lại chuyện vượt biên của nàng. Khi gặp Chánh, nàng đang bị bệnh tâm thần và được ông tận tình chữa trị nên đã trở lại bình thường một cách mau chóng. Từ đó, nàng coi ông là ân nhân đã cứu sống nàng. Nên giao tình rất thân mật. Tất nhiên nàng giấu việc hai người sửa soạn chính thức lấy nhau khi ông đã lo tròn bổn phận với ba mẹ con bà. Nghe xong, bà nhìn nàng đăm đăm, khẽ thở dài:

- Các cụ ngày xưa nói thế mà đúng. Hồng nhan đa truân hay hồng nhan bạc mệnh... Cô xinh đẹp, duyên dáng thế này, đời phải gặp nhiều đau khổ.

Nàng nhìn bà, rồi nói:

- Chị cũng xinh đẹp, duyên dáng chứ bộ.

Ngừng một chút, nàng nói thêm:

- Chắc hồi chị trẻ cũng có nhiều người theo đuổi?

Bà cười nhỏ nhẹ:

- Hồi còn học trung học, cũng có một vài người. Nhưng từ khi họ biết tôi đã yêu nhà tôi thì không còn ai nữa. Lúc đó, nhà tôi đang học y khoa.

Nhắc đến chồng, bà lại nước mắt ràn rụa khiến Vân Dao cũng xót xa trong lòng. Chính nước mắt nàng cũng muốn trào ra, nhưng nàng phải cố nuốt vào lòng. Nàng vẫn có mặc cảm là chính nàng gây nên cái chết của ông Chánh. Nếu nàng không ngờ ý đoạn tình thì ông đâu có hấp tấp tìm gặp nàng để đến nỗi bị tai nạn giữa đường.

Bà Chánh cố nén xúc động, lau nước mắt, sụt sùi nói:

- Nếu nhà tôi mất trước khi tôi sang Mỹ, tôi ở lại quê nhà có khi lại hay hơn. Ở đó tôi có nhiều bà con, bạn bè, đỡ cô đơn và tủi thân hơn. Xứ lạ quê người lại mới chân ướt chân ráo tới với hai bàn tay trắng, cái gì cũng phải nhờ vả người ta, tôi thấy tủi thân quá. Tôi chắc chắn có ai gặp hoàn cảnh đau khổ như tôi lúc này.

Vân Dao thở dài:

- Dạ, em cũng thấy trường hợp của chị rất đặc biệt... Nhưng em nghĩ chị vẫn còn may hơn em rất nhiều. Theo em, sự sống chết của con người đều có số...

Vân Dao có cảm tưởng như nàng vừa tự an ủi chính mình.

Bà Chánh bỗng nắm nhẹ tay Vân Dao, dịu dàng nói:

- Thôi, chuyện đã qua, mình cũng nên quên đi. Tất cả dân miền Nam sau 30 tháng 4 năm 75 đều là nạn nhân hết. Chị em mình đâu có thể tránh khỏi. Bây giờ tôi đề nghị mình kết làm chị em cho thân. Tôi tin rằng nếu nhà tôi ở bên kia thế giới mà biết được chắc sẽ vui khi thấy mình thành chị em.

Vân Dao không ngờ bà lại dễ dãi như vậy nên vui vẻ nhận lời ngay:

- Dạ, nếu chị thích, mình là chị em từ bây giờ. Chị hơn tuổi, làm chị.

Bà Chánh cười:

- Tôi không biết tuổi cô, nhưng tôi nghĩ tôi hơn cô...

- Dạ, chị hơn em 5 tuổi. Khi anh làm giấy tờ bảo lãnh cho chị và hai cháu, em cũng được đọc qua.

- Vậy thì từ nay cô cứ kêu tôi là Phương cho thân nhé.

- Chị cho phép, em xin nghe lời.

Vân Dao không ngờ câu chuyện lại được giải quyết một cách êm đẹp và nhanh chóng như vậy. Điều đó chứng tỏ bà Chánh là người hiểu rộng, biết điều. Chồng đã chết, có ghen, có giận cũng chẳng làm gì được Vân Dao, lại còn mất một người bạn có thể nhờ cậy khi vừa mới lạc tới xứ lạ quê người. Trong khi đó Vân Dao vẫn có mặc cảm là mình đã gián tiếp gây nên cái chết của ông Chánh. Muôn chuộc cái lỗi ấy, nàng hết lòng giúp đỡ bà Chánh trong khả năng của mình. Nàng cho bà tập lái xe hơi lại, vì trước khi cộng sản chiếm miền Nam bà đã từng lái xe. Vốn là một người thông minh nên chỉ trong một thời gian ngắn bà lấy được bằng lái xe một cách dễ dàng. Nhưng dù có bằng lái, bà vẫn phải dùng xe buýt để di chuyển, vì làm gì có tiền mua xe, dù là xe cũ. Như vậy bà cũng thấy vui rồi, vì đã có sự tiến triển trong cuộc sống mới ở xứ lạ quê người.

Bỗng một hôm bà Chánh nhận được thư của một hãng bảo hiểm xe hơi, cho biết họ sẽ bồi thường cho bà một số tiền. Bà ngạc nhiên lắm, vội gọi ngay cho Vân Dao để báo tin và hỏi ý kiến. Chính Vân Dao cũng ngạc nhiên vì nàng chưa có kinh nghiệm về việc này. Nàng đề nghị bà tiếp xúc với nhân viên sở Xã hội, người đã từng giúp bà lo việc ma chay cho chồng bà. Hôm sau, nhân viên sở Xã hội đến gặp bà và khuyên bà nên kiếm một luật sư để lo vụ này, vì có thể bà còn được nhiều tiền hơn nữa. Rồi chính bà nhân viên xã hội giới thiệu một luật sư Mỹ chuyên về việc bồi thường tai nạn xe cộ. Bà Chánh nhất nhất nghe lời nhân viên xã hội nên cuối cùng bà đã nhận được một số tiền khá lớn.

Vân Dao thấy bà Chánh nhận được nhiều tiền bồi thường thì vui lắm. Mặc cảm phạm tội nhẹ hẳn đi. Thật ra, trong lòng nàng cũng thấy buồn buồn vì bà Chánh nhiều may mắn hơn nàng. Từ ngày chồng nàng chết trong một xô rừng ở miền Bắc Việt Nam, nàng gặp hết không may này đến xui xẻo khác. Cho đến nay, cuộc sống cũng còn chật vật, khó khăn. Nàng không ghen với bà Chánh, nhưng không khỏi buồn cho thân phận mình.

Một hôm bà Chánh đề nghị tặng nàng một món tiền để đổi xe hơi mới, nàng liền quyết liệt từ chối, viện cớ xe của nàng tuy cũ nhưng còn tốt và điều quan trọng hơn hết là nàng rất bằng lòng với cuộc sống hiện tại. Quả thật, sau bao nhiêu biến cố dồn dập từ khi chồng qua đời, nàng thấy ba mẹ con nàng lúc này đã tạm ổn định, nên không ham muốn gì hơn nữa. Nàng có việc làm chắc chắn, tuy lương không cao nhưng cũng có bảo hiểm sức khỏe và hai con nàng ngày ngày được đến trường học. Chúng chăm chỉ, ngoan ngoãn. Như vậy là hạnh phúc rồi so với cuộc sống bị vùi dập ở Việt Nam.

Từ hôm đó, bà Chánh dường như giận Vân Dao đã không nhận tiền nên ít liên lạc với nàng. Trước kia, cứ hai ba ngày bà lại gọi cho nàng, bây giờ cả tuần cũng không có một lần nào. Nàng gọi thì bà trả lời nhạt nhẽo cho xong chuyện. Nàng ngạc nhiên về thái độ của bà. Cho tiền là thiện ý của bà, nhưng từ chối cũng là thiện ý của nàng. Nhận tiền, dù là cho, nàng cũng vẫn mang nợ. Nàng không ngờ bà lại hẹp hòi như vậy. Nàng cố gắng liên lạc với bà thêm vài lần nữa mà vẫn thấy bà không niềm nở như trước thì quyết định cắt đứt.

Nhưng bỗng một hôm bà Chánh tìm gặp Vân Dao. Vào một buổi sáng Thứ Bảy. Bà đến nhà nàng mà không gọi dây nói báo trước. Nàng ngạc nhiên lắm, nhưng vẫn phải lịch sự đón tiếp bà. Không những thế, nàng còn mời bà cùng ăn điểm tâm với gia đình. Bà không nhận lời, ngó ý muốn nói chuyện riêng với nàng vài ba phút, rồi ra về ngay. Thấy vẻ nghiêm trọng của bà, nàng vội mời bà vào phòng ngủ riêng của mình cho kín đáo.

Không cần rào trước đón sau, bà vào đề ngay:

- Tôi biết hết chuyện của nhà tôi với cô rồi. Tôi tình cờ kiếm được một số giấy tờ riêng của nhà tôi, nên biết cô và nhà tôi quyết định lấy nhau sau khi ly dị tôi. Thì ra nhà tôi chỉ vì tương lai của hai đứa nhỏ mà bảo lãnh cho cả ba mẹ con tôi sang Mỹ...

Nghe bà nói như vậy, Vân Dao chết lặng người. Vốn là người chân thật, nàng không biết chống chế hay chối cãi thế nào, nên chỉ cúi mặt im lặng. Bà Chánh nói tiếp:

- Bây giờ tôi chỉ có một thắc mắc là tại sao bỗng dưng nhà tôi bỏ nhà đi giữa đêm để bị tai nạn thê thảm như vậy. Có thể cô biết lý do, cho tôi rõ được không?

Vân Dao ấp úng đáp:

- Em...em...cũng không biết tại sao... Sáng hôm sau xem tivi mới...thấy người ta báo tin...

Bà Chánh nhìn thẳng mặt nàng, hỏi:

- Không phải vì nhà tôi định đến với cô sao?

Vân Dao chống chế một cách yếu ớt:

- Đâu có... Em có biết gì đâu...

- Thôi được, tôi biết vậy đủ rồi... Nhờ chuyện này, lòng tôi bớt hẳn buồn thương... Bây giờ tôi bình tĩnh lo tương lai của tôi và hai cháu.

Vân Dao không hiểu bà nói vậy là có ý gì, nhưng không dám hỏi. Bà đến đột ngột rồi ra về cũng đột ngột khiến nàng chưng hửng. Nhưng chỉ mấy hôm sau nàng hiểu ý bà. Vào một buổi trưa, nàng gặp bà trong một tiệm ăn Mỹ. Bà trông đổi khác hẳn, trang điểm điểm dứa và ăn mặc đúng thời trang. Trông bà trẻ hẳn ra và khá xinh đẹp. Nàng bước đến gần bà, vui vẻ chào, rồi hỏi đùa:

- Chị có nhận ra em không?

Bà nhoèn miệng cười thật tươi:

- Bộ cô tưởng tôi đui sao? Cô mà tôi không nhận ra thì còn nhận ra ai nữa.

- Tại thấy chị thay đổi nhiều quá nên em tưởng chị...thay đổi cả về tình cảm, không nhận ra người quen cũ nữa... Chị đẹp quá, chị à.

Bà nghiêng đầu nhìn nàng rồi nói:

- Cô trang điểm thì cũng chẳng thua kém ai hết. Tại cô cứ để xập xệ nên trông già đi đấy thôi.

Ngừng một chút, bà tiếp:

- Mình không thương mình thì cũng chẳng ai thương mình hết... Đời ngắn ngủi lắm, tội gì mà tự đầy đọa thân mình.

Vân Dao hiểu giọng chua cay của bà. Nàng rụt rè hỏi:

- Chị...Chị có tính gì cho... tương lai của chị không?

Bà đáp ngay:

- Phải tính chứ. Tôi sẽ làm lại cuộc đời tôi. Trước hết, tôi phải đi học để lấy lại bằng dược sĩ. Tôi nghe nói cũng không khó lắm, vấn đề quan trọng là tiếng Anh, không phải chuyên môn. Tôi tin tôi có thể học xong trong một thời gian ngắn.

- Dạ, em biết khả năng của chị, cả về chuyên môn lẫn sinh ngữ. Chúc chị sớm đạt được ý nguyện.

Sau khi cảm ơn nàng, bà nói thêm:

- Cả cô nữa, cô có thể đi học lại để có một tương lai tốt đẹp hơn.

Nàng cười buồn, đáp:

- Hoàn cảnh em khác chị...Em gặp nhiều gian truân lắm, không như chị đâu... Được thế này cũng là hên lắm rồi... Bây giờ em chỉ nghĩ tới tương lai của hai cháu thôi.

Bà Phương gật đầu:

- Đúng là mỗi người một hoàn cảnh, chẳng ai giống ai.

Sau khi nói chuyện với bà Phương, Vân Dao cũng cảm thấy hơi buồn. Nàng không ghen với bà nhưng thương cho thân phận mình. Nàng thầm tự hỏi không biết có ai gian truân như nàng không? Từ ngày "đổi đời", nàng cũng như đa số dân miền Nam trải hết đau khổ này đến tang thương khác. Nhưng có lẽ nàng là người đau khổ nhất. Cho đến nay, với cuộc sống hẩm hiu, tầm thường nhưng yên ổn, nàng cũng đã bằng lòng lắm rồi vì biết tương lai con nàng có bảo đảm. Chúng nó bây giờ ngày ngày đến trường học hành ngoan ngoãn. Chúng không phải là những học sinh xuất sắc, nhưng cũng vào loại trên trung bình. Thế cũng đáng mãn nguyện rồi.